

Thanh Mai Oán Trúc Mã

Contents

Thanh Mai Oán Trúc Mã	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 1-2: Tô Thăng Thư Sinh Chỗ Nào, Rõ Ràng Là Một Vô Phu!	2
3. Chương 2: Phần Hiểu Nhược, Em Dám Quên Tôi Thử Xem?!	3
4. Chương 3: Tô Thăng, Cám Ơn Anh	5
5. Chương 4: Phần Hiểu Nhược, Sau Đây Không Cho Phép Em Đi Tìm Lê Hà Nữa!	7
6. Chương 5: Tô Thăng, Sao Anh Âm Hồn Không Tan Thế!	9
7. Chương 6: Hiểu Nhược, Đừng Khóc, Chúng Ta Đi Được Không?	10
8. Chương 7: Có Người Rồi! Tô Thăng, Rốt Cuộc Tìm Được Người Rồi!	12
9. Chương 8: Phần Hiểu Nhược, Anh Vẫn Luôn Thích Em	14
10. Chương 9: Ông Trời, Xin Thoả Mãn Tâm Nguyên Của Con, Ban Cho Con Một Bạch Mã Hoàng Tử	16

Thanh Mai Oán Trúc Mã

Giới thiệu

Editor: Sam (p3104) Thể loại: truyện ngắn, hiện đại Độ dài: 9 chương Thanh mai trúc mã có gì đáng hâm mộ chứ? Trúc m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-mai-oan-truc-ma>

1. Chương 1: Mở Đầu

Chập tối vào đầu hạ, sấm sét chợt hiện, mưa to trút xuống.

Trong lòng Phần Hiểu Nhược cũng ấm áp dễ chịu hơn, cô nhẹ giọng ngâm nga, “Ngọn gió thổi trước mặt anh và em, làm cho làn váy em bay thành vòng tròn”, vô cùng vui vẻ. Phải biết rằng, hôm nay là một ngày tốt, là ngày sinh nhật thứ mười tám của Phần Hiểu Nhược! —— nói đơn giản, hôm nay là ngày sinh nhật thành niên của cô.

Vẫn ở nhà cùng ba mẹ và các cô chú mừng sinh nhật, món ngon đầy bàn, có thể nói là “Ăn uống linh đình, người người hân hoan.”

Đương nhiên, tiệc tối bắt đầu bằng ước nguyện thối nên là điều không thể thiếu.

Phần Hiểu Nhược nhắm mắt, hai tay đan chặt vào nhau thì cảm, cô hít sâu một hơi ——

Cầu xin một điều ước trong ngày sinh nhật thành niên.

2. Chương 1-2: Tô Thăng Thư Sinh Chỗ Nào, Rõ Ràng Là Một Võ Phu!

Rất lâu rất lâu trước kia Phan Hiểu Nhược đã quen biết Tô Thăng, lâu đến nỗi đã không còn xác định rốt cuộc là lúc nào. Trong tất cả ảnh chụp “thơ ấu” ó vàng, Tô Thăng chiếm hơn một nửa.

Hồi nhỏ bộ dạng của Tô Thăng thật không phải xấu bình thường, vừa lùn vừa béo lại đen, cả ngày cùng mấy thằng bé khác “xông pha chiến đấu”, chạy đến công trường lân cận chơi cát, lăn lộn đến mức trong quần áo có thể vấy ra một nắm cát. Cậu còn chạy đến bờ sông nghịch nước chơi đánh trận, kết quả đập trúng chỗ sâu suýt nữa bị chìm, cuối cùng bị người lớn xách cổ áo lôi về nhà. Hoặc là cùng thằng bé khác đánh nhau, hai bên liều mạng như là đầu rơi máu chảy một mất một còn, cuối cùng vẫn không phân ra ai thắng ai bại.

Phan Hiểu Nhược ở sát vách nhà Tô Thăng, mỗi tối đều có thể nghe được mẹ Tô Thăng trách mắng lớn tiếng và tiếng la hét như lợn bị mổ của Tô Thăng. Phan Hiểu Nhược sẽ luôn không nhịn được mà gõ cửa nhà bên cạnh, trong mắt ngấn đầy nước mắt, hơi run run cầm tay bà Tô xin tha thứ nói: “Dì ơi, dì đừng đánh được không? Anh Thăng sẽ rất đau ạ.”

Bà Tô rất yêu mến Phan Hiểu Nhược, cô bé xinh đẹp như vậy, khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt đen nhánh phát sáng, mắt ngọc mây ngài, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng luôn ngọt ngào nói “Con chào dì”, sao lại không khiến người ta yêu thích chứ.

Phan Hiểu Nhược là bé ngoan người gặp người thích như thế mà lại cứ khăng khăng yêu mến “anh Thăng” của cô bé vô cùng, tuy rằng bà Tô làm sao cũng không hiểu được con trai mình rốt cuộc đổ thuốc mê cho Hiểu Nhược thế nào, cậu có thể lấy đầu ra một tí ưu điểm chứ, nhưng mỗi lần vào lúc này bà chỉ đành chịu mà hung hăng trừng Tô Thăng mấy cái, còn dùng sức dí vào đầu cậu, giọng điệu đầy quở trách nói: “Con nhớ kỹ cho mẹ, hôm nay Hiểu Nhược xin tha cho con nên mẹ bỏ qua cho đấy, sau này con còn dám làm nữa xem!”

Thế là Phan Hiểu Nhược nín khóc mỉm cười, rồi lấy ra chiếc khăn tay trắng tinh sạch sẽ của mình đưa cho Tô Thăng: “Anh Thăng...” Nhưng mà Tô Thăng chưa bao giờ cảm kích, cậu khinh thường nhìn cô bé chải đầu kiểu công chúa và mặc chiếc váy phòng mới, cậu đảo mắt, mở ra bàn tay nhỏ bé mũm mĩm của cô bé rồi nhét khăn vào, sau đó cậu chạy đi không thèm quay đầu lại.

Phan Hiểu Nhược không để ý, cô bé vẫn chạy theo sau Tô Thăng, hô lên giọng nói nhỏ nhẹ ngọt ngào của mình: “Anh Thăng anh Thăng...”

Năm Tô Thăng tám tuổi, Phan Hiểu Nhược được bảy tuổi, có một lần Tô Thăng cùng thằng bé khác đánh nhau. Thằng bé kia tên là Nghiêm Vu, lớn hơn Tô Thăng một tuổi, thậm chí tướng tá gấp hai lần Tô Thăng, vẻ mặt dữ tợn hung hăng. Tô Thăng làm sao là đối thủ của cậu ta, chạm một chút là bị đánh bại ngay. Phan Hiểu Nhược ở bên cạnh rưng rưng nước mắt không ngừng hô to: “Đừng đánh! Đừng đánh!” Nhưng thằng bé đáng vẻ bề ngoài hùng hực khí thế kia hoàn toàn không chú ý tới cô bé, cậu ta càng hăng hái hơn trong tiếng kêu gào trợ oai đình tại nhưc óc.

Ngay lúc thằng bé tên là Nghiêm Vu kia ra sức nắm một nhúm tóc của Tô Thăng khoe khoang ra oai, thế giới nhỏ bé của Phan Hiểu Nhược rốt cuộc bùng nổ! Cô bé đột nhiên xông lên, đẩy ra Nghiêm Vu trước đó còn cười kiêu ngạo. Tuy rằng sức lực của Phan Hiểu Nhược không di chuyển được thằng bé cao to kia còn đang tranh luận, nhưng Nghiêm Vu quả thực sững sờ một chút. Phan Hiểu Nhược trợn mắt nhìn, trề môi mếu máo, chỉ vào Nghiêm Vu la lớn: “Cá muối thôi! Anh dựa vào cơ thể cao to mà bắt nạt anh Thăng! Tôi sẽ đi méc dì!”

Nghiêm Vu vừa nghe thấy biệt danh “cá muối thôi” nhất thời nổi trận lôi đình, cậu ta vừa định giơ tay lên thì nhớ tới Phan Hiểu Nhược là bé ngoan trước mặt người lớn, cậu ta mau chóng rút tay lại, tròn mắt xoay vòng, cậu ta cười ha ha nói: “Tô Thăng thật vô dụng! Đánh không lại người ta còn muốn đứa con gái nũng nịu ra mặt cho! Ha ha ha ha...”

Xung quanh đều là những thằng bé khác, vừa nghe lời này bọn chúng đều cười vang, cùng lên tiếng kêu la: “Anh Thắng! Thật vô dụng! Anh Thắng! Thật vô dụng!...”

Khuôn mặt Tô Thắng nhất thời ửng đỏ, ngón tay nắm thành quyền không ngừng phát run, cậu trừng mắt nhìn Phàn Hiểu Nhược với vẻ căm ghét như là thù địch. Đối với tình huống trước mắt, Phàn Hiểu Nhược nhất thời không phản ứng lại, cô bé ngây ngốc cả người. Vừa xoay đầu nhìn về phía Tô Thắng thì cô bé liền nghe được cậu dùng giọng điệu rất hung dữ dường như rít qua kẽ răng mà quát to về phía cô bé: “Phàn Hiểu Nhược! Tôi nói cho em biết, tôi ghét em đi theo sau tôi cả ngày! Tôi ghét em nhất!”

Nước mắt của Phàn Hiểu Nhược sắp tuôn trào, Tô Thắng lại thêm vài câu: “Phàn Hiểu Nhược! Em có biết vì sao em tên là Phàn Hiểu Nhược không? Chính là ‘Phiền! Tiểu! Nhược’ vừa phiền, vừa nhỏ lại yếu đuối!”

(*) Phàn Hiểu Nhược và Phiền Tiểu Nhược phát âm giống nhau.

Lúc này cửa nước mắt của Phàn Hiểu Nhược hoàn toàn mở ra, cho dù làm sao cũng không chế ngự được, cô bé ngồi xổm xuống oà khóc to, nước mắt nước mũi dính đầy mặt. Cô bé vừa khóc vừa chu miệng lẩm bẩm “Anh Thắng”, đôi tay vò nhăn lán vấy giống như muốn nghiền nát.

Một đám nhóc con thấy thế lập tức giải tán, trong phút chốc chẳng còn ai cả.

Chỉ còn lại Tô Thắng đứng cách đó không xa, trông thấy bóng dáng nhỏ bé khóc thảm thương, cậu mím chặt môi.

Hôm nay đương nhiên Tô Thắng không thoát khỏi bị ăn đòn, nhưng lạ là cậu không gào thét như lợn bị mổ, Phàn Hiểu Nhược cũng là lần đầu tiên không qua đây xin tha thứ.

Lại qua vài ngày, đằng sau Tô Thắng vẫn không có người hầu nhỏ vốn một tác không rời kia.

Hai bên ba mẹ đều thấy kỳ lạ, mẹ của Phàn Hiểu Nhược nói hết lời mới dỗ dành cô bé đến nhà Tô Thắng chơi. Bà Tô nhiệt tình đãi kẹ thức uống, vô cùng thân thiết coi cô bé như là con gái mình. Bà Tô và Phàn Hiểu Nhược tán gẫu hồi lâu, cuối cùng bà nhin không được hỏi: “Hiểu Nhược à, sao gần đây con không đi chơi cùng anh Thắng?”

Phàn Hiểu Nhược trề môi nói: “Dì, con và anh Thắng không có gì!”

Bà Tô càng ngạc nhiên, vừa định hỏi vì sao thì cô bé nói tiếp: “Dì ơi, dì đặt tên không đúng rồi, Tô Thắng thư sinh chỗ nào, rõ ràng là một võ phu!”

Không ai nhìn thấy, Tô Thắng trốn ở phòng bếp lén uống nước ngọt có ga đã nghe được, ánh mắt cậu ảm đạm.

3. Chương 2: Phàn Hiểu Nhược, Em Dám Quên Tôi Thử Xem?!

Năm thứ hai, bởi vì ông Tô chuyển công tác nên cả nhà Tô Thắng dọn đi.

Trong suốt một năm trước đó, số lần Phàn Hiểu Nhược và Tô Thắng nói chuyện với nhau có thể đếm được trên đầu ngón tay, thỉnh thoảng cho dù đối diện nhau, Phàn Hiểu Nhược cũng làm như không thấy mà lơ ngay luôn. Bởi vậy cô đương nhiên không chú ý tới, mỗi khi vào lúc này, Tô Thắng sẽ cúi đầu, che dấu ánh mắt ảm đạm.

Trước khi đi, hai nhà nói lời tạm biệt với nhau. Bà Tô đương nhiên không muốn rời xa Phàn Hiểu Nhược, bà ôm cô rồi hôn cô, Phàn Hiểu Nhược cũng ướm khoé mắt: “Dì ơi, con sẽ nhớ dì.” Phàn Hiểu Nhược vút Tô Thắng một bên không thềm nói chuyện, cô vẫn rất thích bà Tô, lúc nào bà cũng có thể làm như ảo thuật biến ra rất nhiều kẹ và đồ chơi, mẹ cô lại không có, mỗi lần đều quần lầy mẹ thật lâu mới xin được một viên kẹ trái cây.

Sau khi Tô Thắng rời khỏi, Phàn Hiểu Nhược trải qua cuộc sống vui vẻ như thường, cô vẫn luôn được lòng người.

Cứ như vậy mười năm trôi qua, trong nháy mắt Phan Hiểu Nhược đã mười tám tuổi, bắt đầu kiếp sống trung học.

Sau khi trưởng thành, tiếc là Phan Hiểu Nhược không xinh đẹp như trong tưởng tượng của mọi người, nhiều lắm chỉ có thể coi là một đoá hoa trắng thuần khiết. Chiều cao không cao lắm, bình thường nếu có người hỏi cô luôn rất cố gắng ưỡn ngực hóp bụng lớn tiếng nói: “Tôi cao một mét sáu mốt!” Mái tóc dài như sợi mì hiếm khi buộc lại, nhưng cô luôn thích kẹp tóc màu xanh. Chỉ có đôi mắt vẫn đen láy phát sáng như trước, thường xuyên chớp chớp lông mi thật dài.

Sau hôm khai giảng không bao lâu, vào một buổi trưa ngày chủ nhật.

Quang cảnh lúc ba bốn giờ, người đi đường thưa thớt tại thị trấn nhỏ bé, tất cả dường như bị ánh mặt trời chói chang của cuối thu phơi nắng đến choáng váng, rơi vào giấc ngủ trưa còn chưa tỉnh lại.

Sau khi không chịu nổi lời cảm ràm của mẹ, Phan Hiểu Nhược rút cuộc nhận lệnh đi ra ngoài, tiệm hoa cách nhà hai con phố, cô bê chậu hoa lan hồ điệp mới vừa mua đi về. Cầm trong tay mới nhận ra, chậu hoa này không phải nặng bình thường, Phan Hiểu Nhược run run hai cánh tay mảnh khảnh, chậm chậm đi về, vừa đi trong lòng vừa lẩm bẩm, oán trách mẹ khó khăn.

Vào lúc này Phan Hiểu Nhược liền trông thấy một chàng trai.

Cuối hạ đầu thu, ánh nắng giờ đây mang theo dáng vẻ đặc biệt được bao phủ bởi lớp voan mỏng mà chiếu rọi xuống, cửa hàng đĩa nhạc và phim bên đường vừa mới khai trương, còn buộc hai chùm bong bóng lớn, đang rõ ràng phát ra bài hát “Tình yêu cổ lên” của Vương Tâm Lăng: “yo-le-yi-o-le-yi-o-le, le-yi-o-le-yi-o-le, dù gì tình yêu của em cũng phải cổ lên!”

Phan Hiểu Nhược cố gắng bê chậu hoa cao hơn một chút, xuyên qua kẽ hở của hoa lan, cô bỗng nhìn thấy một chàng trai tại con đường đối diện. Con người cao cao gầy gầy, áo sơ mi màu đen, cổ tay áo xắn rất cao, quần jean xanh nhạt, có lẽ là giặt đến bạc màu, ăn mặc rất tùy ý cũng rất thoải mái. Mái tóc loà xoà trước trán hơi hỗn độn, nhưng ánh nắng vẫn phác hoạ đường nét một bên mặt của chàng trai rất rõ ràng. Nhưng chỗ hấp dẫn Phan Hiểu Nhược nhất chính là tai trái của chàng trai, một chiếc hoa tai đá thủy tinh chiết xạ sáng chói dưới ánh mặt trời.

Phan Hiểu Nhược đã trở thành hội viên của hiệp hội “Mê trai” nhiều năm nay, giờ phút này cô lại ngây dại, tay bưng chậu hoa lan càng đi càng chậm, cuối cùng từ từ ngừng lại.

Đợi đến lúc tầm mắt của chàng trai kia hướng qua phía này, Phan Hiểu Nhược mới chợt phát giác mình lại ở trên đường cứ ngỡ ngác như thế mà nhìn chằm chằm người ta, hơn nữa đang bưng một chậu hoa, vẫn không nhúc nhích.

Chàng trai kia khẽ cười, khuôn mặt Phan Hiểu Nhược đã sớm phồng lên đỏ rần như bong bóng của cửa hàng đĩa nhạc và phim, cô dùng sức lực mạnh nhất từ trước đến nay, chạy bay đi mất hút.

Hôm sau là thứ hai, sáng sớm đến trường, Phan Hiểu Nhược tự động loại bỏ sự bối rối của mình hôm qua, cô cười híp mắt nói với cô bạn với vẻ thần bí: “Đỗ Tử Mộng, trưa hôm qua tớ nhìn thấy một anh chàng rất đẹp trai!”

Đối với sự ảo tưởng của Phan Hiểu Nhược, Đỗ Tử Mộng đã sớm tập thành thói quen, cô thuận miệng hỏi: “Ồ, tên gì?”

Phan Hiểu Nhược vắn vẹo ngón tay, lắc đầu nói: “Tớ không biết.”

Đỗ Tử Mộng quay đầu qua, ngạc nhiên nói: “Cậu cũng có lúc không biết đối phương tên gì sao?”

Phan Hiểu Nhược tròng mắt: “Này, Đỗ Tử thôi, hôm qua tớ tình cờ nhìn thấy trên đường, được không? Hơn nữa, cậu có ý gì?”

Lông toàn thân đều dựng đứng lên, Đỗ Tử Mộng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Phan Hiểu Nhược: “Cậu, vừa, mới, gọi, tớ, là, gì?”

Phan Hiểu Nhược chìa hai tay ra, vội xoay người ngồi ngay ngắn, mở sách ra cao giọng đọc lên: “Trận mưa vừa dứt, dừng chân muộn màng...”

Âm thanh lạnh giá của Đỗ Tử Mộng truyền tới: “Phàn Hiểu Nhược, cậu cầm sách ngược rồi kìa.” Phàn Hiểu Nhược hơi nghiêng mặt, lộ ra nụ cười còn khó coi hơn khóc lóc.

Song, tâm trạng tốt của ngày hôm nay đi theo Phàn Hiểu Nhược đến khi tan học về nhà.

Vừa mới vào cửa, cô liền nghe thấy mẹ ở phòng khách cùng ai đó trò chuyện rất vui vẻ, Phàn Hiểu Nhược nghĩ thầm, chẳng lẽ trong nhà có khách tới? Mới đi vài bước, mẹ tinh mắt nhìn thấy cô liền lớn tiếng hô lên: “Hiểu Nhược, mau đến xem ai tới này?”

Phàn Hiểu Nhược rất hiếu kỳ, cô liền chạy vào trong. Ánh mắt vừa trông thấy một bóng dáng quen thuộc, Phàn Hiểu Nhược lập tức ngạc nhiên mừng rỡ nói: “Mẹ Tô! Mẹ Tô, sao dì lại đến đây? Con nhớ dì muốn chết!” Nói xong cô liền nhào qua. Thế nhưng vừa mới dành một cái ôm thật to cho bà Tô, trong nháy mắt máu cô đông lại, trong đầu chỉ có một âm thanh: cái tên Tô Thăng vừa thấp vừa béo lại đen còn cười nhạt mình có phải cũng đến hay không?

Cô ngẩng đầu, quả thực nhìn thấy một anh chàng xa lạ ngồi đối diện, chỉ là, sao có chút quen mặt?

—— không ngờ đó chính là anh chàng đẹp trai mà cô đã thấy ngày hôm qua!

Lúc này máu từ đầu đến chân của Phàn Hiểu Nhược hoàn toàn đông đặc, khuôn mặt vốn trắng nõn giờ phút này đã đỏ rần giống như chỉ cần nặn ra là bắn tung toé. Đáy lòng Phàn Hiểu Nhược nghiêng rãnh nghiêng lợi oán hận nói: khá lắm Tô Thăng, quả thật là kẻ xấu xa đứng số một trên thế giới này! Hồi bé ăn hiếp mình, bây giờ còn thay đổi diện mạo để lừa gạt tình cảm của thiếu nữ thuần khiết.

Mẹ Phàn Hiểu Nhược thấy con gái mình nhìn chằm chằm người ta, khuôn mặt lại đỏ bừng, hồi lâu không nói câu nào, bà tưởng rằng Phàn Hiểu Nhược đã quên, vội vàng có lòng tốt nhắc nhở: “Hiểu Nhược, cậu ấy là Tô Thăng, con đã quên rồi sao? Hồi bé con luôn leo đèo theo sau cậu ấy gọi ‘anh Thăng’ đấy.”

Ai ngờ, lời nói của mẹ khiến ngọn lửa dưới đáy lòng Phàn Hiểu Nhược trong phút chốc cháy mạnh, muốn bùng lên lại không thể bùng lên, chỉ đành tiếp tục nghiêng rãnh nghiêng lợi dưới đáy lòng, chẳng nói được lời nào.

Bà Tô thấy dáng vẻ của Phàn Hiểu Nhược thế này, bà sờ đầu cô cười yêu chiều: “Ôi chao, khi đó Hiểu Nhược còn nhỏ mà! Đã qua mười năm rồi, không còn nhớ cũng bình thường.”

Phàn Hiểu Nhược vừa định dời tầm mắt thì nghe được từ phía đối diện truyền đến một âm thanh trầm thấp: “Phàn Hiểu Nhược, em dám quên tôi thử xem?!”

Một câu nói đột ngột thốt ra, nhanh chóng dập tắt ngọn lửa trong lòng Phàn Hiểu Nhược.

Cô đã bị hoá đá rồi.

4. Chương 3: Tô Thăng, Cám Ôn Anh

Đối với việc gia đình Tô Thăng dọn về, điều khiến Phàn Hiểu Nhược quan tâm nhất là —— Tô Thăng lại học cùng lớp với cô!

Khi thầy giáo giới thiệu “học sinh chuyển trường” trên bục giảng, phía dưới quả nhiên là một tràng tiếng nuốt nước bọt, ngay cả Đỗ Tử Mộng cũng mở to mắt nhìn nam sinh xa lạ này. Phàn Hiểu Nhược ngồi phía dưới bễ tay, thật muốn “vung ma đao xoẹt xoẹt về phía Tô Thăng”.

Sau khi tan học, thừa dịp xung quanh không người, Phàn Hiểu Nhược tóm cổ áo Tô Thăng hung dữ hỏi: “Sao anh chạy đến lớp chúng tôi học hả? Chẳng phải anh lớn hơn tôi một tuổi ư?”

Tia sáng trong mắt Tô Thăng chợt loé, sau đó miễn cưỡng nói: “Tôi sinh cuối năm, em sinh đầu năm, cho nên vẫn cùng một lớp, em thật là không ngốc bình thường.”

Phản Hiểu Nhược vừa định bùng nổ, Tô Thăng đã nhìn xuống dưới một cái rồi thốt ra một câu: “Còn nữa, em nhón chân như vậy, luyện tập múa ba lê à?” Thế giới nhỏ bé của Phản Hiểu Nhược xẹp lép trong tích tắc.

Sau khi vào trung học, thành tích của Phản Hiểu Nhược vẫn trung bình, luôn luôn quanh quẩn tại thứ hạng 15 đến 20, lên cũng không lên, xuống cũng không xuống. Chủ nhiệm lớp suy nghĩ hồi lâu mới nghĩ ra một câu khen ngợi: “Trò Phản Hiểu Nhược, thành tích của em rất ổn định.”

Nhưng kiểm tra của tháng này, Phản Hiểu Nhược lại đứng thấp nhất trước nay chưa từng có, cô chỉ đứng thứ 24.

Nguyên nhân là, bạn học Phản Hiểu Nhược yêu đương.

Không, là thâm mến, xuân tâm nảy mầm.

Trên đường về nhà, Phản Hiểu Nhược vẫn cúi đầu không nói gì, làm cho Tô Thăng rất không được tự nhiên vì đã quen với vẻ gương nanh múa vuốt của cô. Cuối cùng Tô Thăng không thể nhịn được mà gọi cô lại: “Phản Hiểu Nhược! Chẳng phải là một lần thất bại thôi ư? Sau này tiếp tục cố gắng.”

Phản Hiểu Nhược trừng mắt nhìn anh, dậm chân nói: “Hừ, tôi biết anh đứng nhất, giờ muốn châm chọc tôi mà! Ông trời thật sự không có mắt!”

Tô Thăng bị cô làm ghen hờn, nhưng sau đó nói ngay: “Hiểu Nhược, sau này tôi dạy bổ túc cho em nhé?” Phản Hiểu Nhược phản đối ngay: “Tôi không cần anh dạy bổ túc cho tôi! Tôi đi tìm Lê Hà của lớp 2!”

Lê Hà chính là đối tượng xuân tâm nảy mầm của Phản Hiểu Nhược.

Khi nghe được những lời này, trong nháy mắt khuôn mặt Tô Thăng trầm xuống: “Không được!”

Phản Hiểu Nhược lại trợn mắt nhìn anh: “Anh lo làm gì?!”

Buổi tối lúc ăn cơm, mẹ vừa ăn canh vừa nói: “Hiểu Nhược à, từ giờ trở đi mỗi cuối tuần Tô Thăng sẽ dạy bổ túc cho con, một tuần ba lần, ngay tại nhà chúng ta. Con phải quý trọng cơ hội này đây!” Phản Hiểu Nhược vừa định phản bác, nhưng khi ngẩng đầu liền trông thấy vẻ mặt oai nghiêm của ba, lời nói đến bên miệng lại nuốt trở vào.

Không ngoài dự liệu, trong lòng Phản Hiểu Nhược càng mắng Tô Thăng nhiều hơn.

Mưa đầu thu liên miên không dứt mà đổ mưa mấy ngày trời.

Hôm nay, Phản Hiểu Nhược vừa từ căn tin trở về, toàn thân đã sớm ướt sũng. Bên trong đôi giày đều là nước, mỗi bước đi đều phát ra âm thanh “phịch phịch phịch”. Cô chắc chắn bên người không mang theo giày sạch, nhưng đôi giày này thật không còn cách nào để mang nữa. Bỗng nhiên cô nhớ tới trong ngăn kéo còn có một đôi guốc gỗ chưa bao giờ mang, Phản Hiểu Nhược thở dài, xem ra chỉ có thể thay đôi guốc gỗ, may mà trời không lạnh lắm.

Phản Hiểu Nhược bưng cốc nước vừa rót ra, từ bục giảng đi về chỗ ngồi, đột nhiên có mấy người không nhìn đường mà đuổi theo nhau đùa giỡn. Lúc đầu không thấy gì, nhưng mới đi hai bước, cô chợt cảm thấy không thích hợp. Phản Hiểu Nhược cúi đầu: chân phải có hai móng chân đã bị giẫm đến mức bị lật lên từ giữa ngón, rướm máu, vô cùng đau đớn.

Từ nhỏ Phản Hiểu Nhược đã sợ đau, vừa thấy móng chân mình thế này nước mắt cô nhanh chóng đọng đầy. Không biết vì sao, Phản Hiểu Nhược theo bản năng nhìn qua chỗ ngồi của Tô Thăng, nhưng không thấy được bóng dáng mình muốn tìm, cô rớt cuộc oà khóc.

Ngay lúc Đỗ Tử Mộng bị hoảng sợ muốn hỏi cô xảy ra chuyện gì thì đột nhiên một đôi tay mạnh mẽ đỡ lấy Phản Hiểu Nhược, bên tai là âm thanh quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn: “Hiểu Nhược, tôi đưa em đến phòng y tế.”

Phản Hiểu Nhược vừa nghe được âm thanh này liền ngẩng đầu, không biết khi nào thì Tô Thăng đã đứng bên cạnh cô, đỡ lấy cánh tay cô. Trong lúc nhất thời ngơ ngác, cô sững người, trong chớp mắt oà khóc lên: “Tô Thăng...tôi đau muốn chết...”

Cánh tay Tô Thăng cứng đờ, sau đó anh hạ thấp giọng dỗ dành: “Được được được, chúng ta mau chóng đến phòng y tế.”

Phàn Hiểu Nhược vẫn còn dùng sức khóc to, Tô Thăng rốt cuộc không chịu nổi, anh véo cánh tay cô một cái: “Em có đi hay không?” Phàn Hiểu Nhược bị véo đột nhiên ngừng đầu, vừa định mắng anh thì mới phát hiện, không biết khi nào mọi người trong phòng học đều nhìn chăm chú hai người bọn họ, lặng ngắt như tờ.

Trong đầu Phàn Hiểu Nhược hiện lên hai chữ: xong rồi.

Buổi tối Phàn Hiểu Nhược nâng đùi phải lên cao, ngồi trên sofa không hề có hình tượng mà gặm quả táo.

Đầu óc như là không nghe lời sai bảo, theo tần suất trung bình mỗi phút đồng hồ luôn bay về người Tô Thăng.

Buổi chiều ở phòng y tế, khi bác sĩ vừa lấy ra cái kẹp lớn, không ngoài dự liệu Phàn Hiểu Nhược khóc lóc thảm thiết, bác sĩ khó xử, kéo lần này đến lần khác cũng không có cách kẹp giữ cái móng đang vểnh lên! Ngay lúc Phàn Hiểu Nhược sắp bắt đầu một lượt khóc lóc mới thì Tô Thăng đột nhiên ôm cô.

Cái ôm mạnh mẽ như vậy, lòng bàn tay ấm áp xoay đầu Phàn Hiểu Nhược qua một bên, không để cô nhìn thấy bác sĩ. Phàn Hiểu Nhược bị hù dọa, tiếng nước nở trước đó nghẹn trong cổ họng không thoát ra được cũng chẳng nuốt xuống được. Thế nhưng, như là kỳ tích, nước mắt Phàn Hiểu Nhược lại theo đường cũ từ từ trở về, vẻ hoang mang lúc đầu đã dần dần lắng lại trong độ ấm của lòng bàn tay và cái ôm kia. Mãi cho đến sau đó bôi cồn, thoa thuốc, băng bó, mặc dù đau nhưng Phàn Hiểu Nhược lại bình tĩnh khác thường, chỉ là nắm chặt cánh tay Tô Thăng.

Khi ra khỏi phòng y tế, Tô Thăng vẫn không buông tay ra, đầu óc Phàn Hiểu Nhược giống như bị hỏng rồi, đè ép thế nào cũng không muốn buông tay Tô Thăng. Lúc quẹo qua chỗ rẽ, cô hình như nghe được tiếng thở dài trầm thấp của anh: “Sao lại còn thích khóc như thế, y chang như hồi trước.” Trong phút chốc khuôn mặt Phàn Hiểu Nhược chín như quả cà chua.

Phàn Hiểu Nhược dùng sức lắc đầu, không được, sao lại nhớ tới người kia.

Cô dùng sức cắn một miếng táo, muốn như mọi khi trong lòng mắng Tô Thăng nhiều lần, nhưng cô phát giác làm thế nào cũng không tìm được lời mắng chửi trong đầu.

Ừm, thực ra, Phàn Hiểu Nhược lại cắn miếng táo, không thể không thừa nhận.

Tô Thăng, cảm ơn anh.

5. Chương 4: Phàn Hiểu Nhược, Sau Đây Không Cho Phép Em Đi Tìm Lê Hà Nữa!

“Căn cứ huấn luyện ma quỷ” của Tô Thăng vốn quyết định tại nhà Phàn Hiểu Nhược, nhưng trên thực tế gần như mỗi lần đều là Phàn Hiểu Nhược đi gõ cửa nhà kẻ bên. Bà Tô sẽ luôn chuẩn bị một đồng đồ ăn vặt, cười tủm tỉm chờ cô đến. Sau mỗi lần thoát khỏi nanh vuốt ma quỷ của Tô Thăng, Phàn Hiểu Nhược sẽ rất cố gắng phấn đấu sự nghiệp ăn uống lớn lao, mà Tô Thăng luôn ở bên cạnh lạnh nhạt nói: “Em là dân bị bỏ đói à? Kiếp trước chưa từng thấy đồ ăn vặt sao, ăn nhanh như vậy!” Cô phớt lờ anh, tiếp tục ăn ngón nghiêng, ăn rất vui vẻ.

Thực ra Phàn Hiểu Nhược không biết, mỗi lần nhà họ Tô đi siêu thị, người nhét từng bịch đồ ăn vặt vào trong giỏ hàng chính là Tô Thăng.

Hôm nay thời tiết đặc biệt sáng sủa, bầu trời xanh thẳm vô biên vô hạn tươi sáng ít khi nhìn thấy một áng mây, trong suốt như có thể nổi trên mặt nước.

Thế nhưng, tương phản với thời tiết tươi đẹp này, tình cảnh bây giờ của Phàn Hiểu Nhược có thể nói là “nước sôi lửa bỏng”.

Tô Thăng cầm bài kiểm tra toán hàng tuần của cô ra, trên đó viết rất rõ ràng: 100.

Tô Thăng điềm tĩnh, giọng nói lạnh băng thốt lên: “Bài kiểm tra đơn giản như vậy, em chỉ được nhiều đây điểm thôi sao? So với điểm trung bình còn thấp hơn nhiều.” Phan Hiểu Nhược ấp úng hồi lâu, rồi nhỏ giọng nói: “100 điểm, dù sao cũng là số chẵn...” Tô Thăng trừng mắt, nhìn cô hằm hằm, lời nói rít ra từ trong kẽ răng: “Số chẵn? Tổng số điểm là 160!”

Sau đó, Tô Thăng mở ra bài kiểm tra, cầm bút, bắt đầu giảng giải những bài cô đã làm sai.

Thực ra Tô Thăng giảng bài rất tỉ mỉ kiên nhẫn. Tiếc rằng tâm tư của Phan Hiểu Nhược hoàn toàn không ở nơi này, nó đã sớm bay lên chín tầng mây.

Thứ sáu tuần sau chính là sinh nhật của Lê Hà, tóm lại tặng gì cho cậu ấy mới tốt đây? Cũng không biết bình thường Lê Hà thích gì, hiện tại cần thứ gì nhất...

Mấy dấu chấm hỏi thật to quanh quẩn trong đầu Phan Hiểu Nhược suốt, càng không ngừng gõ vào đầu cô, gõ đến mức cô choáng váng, bộ não căng ra sao xoay vòng vòng, hoàn toàn không rảnh rỗi lắng nghe Tô Thăng giảng cái gì.

Tô Thăng nói một hồi thì phát hiện ánh mắt của Phan Hiểu Nhược không ổn, rõ ràng là dáng vẻ thất thần. Tô Thăng nghiêng rằng nghiêng lợi: “Phản! Hiểu! Nhược! Em suy nghĩ gì đó?”

Phan Hiểu Nhược hết hồn giật nảy người, cô vỗ ngực oán trách: “Anh làm gì hả? Không nghe câu ‘người dọa người, hù chết người’ sao? Thật là...”

Tô Thăng bình tĩnh nhìn Phan Hiểu Nhược, sau một lúc lâu anh mới mở miệng, giống như tuý ý hỏi han: “Nghe nói gần đây em rất để ý tới một nam sinh tên là Lê Hà?” Phan Hiểu Nhược bị dọa lần nữa, cô vội xua tay cười gượng ấp úng nói: “Không có không có, chỉ là cảm thấy cậu ấy rất đẹp trai mà thôi...hì hì...”

“Thật sao?” Nghe ra vẫn bình tĩnh như thường, nhưng Phan Hiểu Nhược không để ý bàn tay lật trang sách siết chặt.

“Đúng vậy...” Phan Hiểu Nhược cười ngây ngô, gật đầu lia lịa.

Chiều thứ sáu, sau khi tan học, các học sinh ngoại trú đều đi qua bãi đỗ xe.

Tại một góc cách bãi đỗ xe hơn trăm mét, trước mặt Phan Hiểu Nhược là một nam sinh mày kiếm mắt sao, giờ phút này đang nhìn Phan Hiểu Nhược với vẻ khó hiểu.

“Ừm...bạn Lê Hà, xin chào...mình tên là Phan Hiểu Nhược...” Âm thanh của cô nhỏ xíu.

“À, xin chào.” Lê Hà thản nhiên trả lời.

“Thì là...chính là...thế này...” Phan Hiểu Nhược ấp úng hồi lâu vẫn chưa nói ra nguyên do.

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Lê Hà nhú mày, có chút mất kiên nhẫn, “Bạn gái tôi còn đang chờ tôi.”

Một từ “bạn gái” hoàn toàn khiến Phan Hiểu Nhược không thể thốt ra lời, cô mở miệng hồi lâu nhưng vẫn không nói gì, trong đầu trống rỗng, chỉ còn lại hai chữ “bạn gái” liên tục lượn vòng, trong lòng còn đặng hơn cả thuốc đông y.

Cho đến khi sau lưng truyền đến một âm thanh quen thuộc, Phan Hiểu Nhược mới đột nhiên phát hiện Lê Hà đã đi xa.

Cô quay lại nhìn, quả nhiên là Tô Thăng.

“Em đang làm cái gì thế?” Âm thanh lạnh đến xương cốt.

“Tôi...tôi không làm gì cả...” Phan Hiểu Nhược hơi né tránh, lặng lẽ cụp mắt xuống.

“Phan Hiểu Nhược, em hãy nghe cho kỹ,” Tô Thăng gần từng chữ một, “Sau này không cho phép em đi tìm Lê Hà nữa!”

Hai chữ “Lê Hà” này cố tình chạm đến đả kích mà Phan Hiểu Nhược vừa mới chịu đựng. Đường như nỗi uất ức và sự hy vọng tan biến nằm trong đáy lòng rốt cuộc tìm được chỗ trút ra, Phan Hiểu Nhược ngẩng

mặt lên, lớn tiếng giận dữ nói: “Tô Thăng thôi! Anh cho mình là ai hả, dựa vào gì mà lo chuyện của tôi? Tôi tìm ai thì chộc tới anh sao? Tôi thích tìm ai liên quan gì đến anh?...”

Tô Thăng vừa nghe được, thoáng có chút tức giận, anh muốn nói gì đó, tiếc rằng Phan Hiểu Nhược như sừng máy không cho anh thời gian mở miệng.

Tô Thăng chỉ nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn của Phan Hiểu Nhược, cùng đôi môi đỏ au không ngừng đóng mở. Cái miệng nhỏ nhắn đỏ au kia nổi bật trên khuôn mặt trắng nõn càng lộ ra vẻ đẹp rực rỡ, giống như hoa anh đào quyến rũ.

Trong lúc Tô Thăng còn chưa ý thức được mình đang làm gì, anh đã cúi người xuống, một tay ôm Phan Hiểu Nhược vào trong lòng, bờ môi ấm áp phủ trên môi cô.

6. Chương 5: Tô Thăng, Sao Anh Âm Hồn Không Tan Thế!

Phan Hiểu Nhược ngồi tại bàn học, trước mặt là một quyển sách toán bỏ túi đang mở ra, cô cầm một cây bút máy trong tay, vẽ loạn xạ trên tờ giấy nháp.

Cô đã duy trì tư thế này hơn nửa tiếng đồng hồ, chỉ là không viết chữ nào, ánh mắt cũng không nhìn xuống quyển sách, rõ ràng là bay tới một nơi hư không mịt mù xa xăm. Nhìn kỹ lần nữa mới phát hiện, biểu cảm trên khuôn mặt Phan Hiểu Nhược thật đúng là có muôn vàn biến hoá, lúc thì nghiêng rằng nghiêng lợi, lúc thì nhíu mày trầm tư, lúc khác lại cười ngây ngô, có điều sắc mặt vẫn đỏ bừng, thậm chí là lúc cười ngây ngô nhiệt độ lan tràn đến sau lỗ tai.

Hiển nhiên, đối tượng khiến Phan Hiểu Nhược nghiêng rằng nghiêng lợi thoát cái lại cười ngây ngô, chẳng ai khác ngoài Tô Thăng.

Không ngoài dự liệu, đêm đó Phan Hiểu Nhược mất ngủ.

Phan Hiểu Nhược lúc nào dính lấy gối là ngủ ngay lại mất ngủ! Việc này rất nghiêm trọng!

May mà hôm sau là cuối tuần, Phan Hiểu Nhược đã thức dậy từ sáng sớm, thu dọn túi hành lý, ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn mà bước đi. Mẹ thấy cô thế này liền hoảng sợ, bà vội hỏi làm sao vậy. Phan Hiểu Nhược không quay đầu, chỉ ném ra một câu “Con về quê nội”, sau đó chạy trốn chết.

Ngồi trên xe buýt về quê, trong lòng Phan Hiểu Nhược không ngừng râm rì.

Tô Thăng sao có thể đột ngột hôn mình chứ... Mình giữ gìn nụ hôn đầu tiên đã mười tám năm, cứ thế chẳng rõ ràng gì, cũng chẳng có chút lãng mạn như trong tưởng tượng... Hơn nữa lại là sau khi vừa biết được Lê Hà đã có bạn gái... Tuy rằng cũng có mất mát, nhưng không đến nỗi đau lòng khổ sở, dù sao trai đẹp cũng còn đầy ra đấy... Nhưng Tô Thăng sao có thể... Trước đó mình còn cảm động vì anh ấy đưa mình đến phòng y tế...

Thực ra...dù cho hôn mình cũng được, nhưng sao lại ở địa điểm như thế, còn không báo trước nữa...

Trời ơi! Cái gì đây!

Phan Hiểu Nhược dùng sức lắc đầu, trong đầu như mớ bòng bong, quả thực còn khó kéo hơn sợi len.

Quên đi, mặc kệ anh ấy, mình về quê giải sầu là được.

Vì thế Phan Hiểu Nhược dựa vào cửa sổ, nhắm mắt ngủ bổ sung.

Cũng không biết qua bao lâu, tóm lại là chờ Phan Hiểu Nhược ngủ một giấc, khi tỉnh lại thì đã tới trạm cuối cùng. Mà trạm cuối cùng cũng chính là nơi cô muốn đến.

Xuống xe, ra khỏi trạm xe, Phan Hiểu Nhược hít một hơi thật sâu, nhất thời cảm thấy tâm trạng khoan khoái hơn nhiều.

Nhìn đồng hồ, đã gần mười một giờ, Phan Hiểu Nhược sờ bụng mình đang “xì xào” kháng nghị, cô nhớ tới mình còn chưa ăn sáng, vì thế quyết định ăn no bụng trước rồi hẵng nói.

Ở ven đường có một quán ăn nhỏ, cô đi vào ăn một bữa dân dã, sau khi ăn no nê thì bắt đầu lên đường. Có điều, nông thôn dường như rất thú vị, có cây trúc có chuồn chuồn, các cụ già ăn xong bữa cơm thì phơi nắng tán dóc, có mấy đứa nhỏ hợp nhóm chơi ném bao cát... Phan Hiểu Nhược cảm thấy tâm tư ngửa ngáy, quên mất còn phải đi tìm nhà bà nội.

Đợi đến lúc Phan Hiểu Nhược phản ứng lại thì mặt trời đã xuống núi, cô vỗ ót quát to một tiếng không tốt, cô mau chóng lấy ra địa chỉ.

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc Phan Hiểu Nhược xoay người, cô lại đụng phải một bức tường thịt.

Phan Hiểu Nhược cần nhằn oán trách: “Ai đó? Đi đường sao...”

Nhưng khi ngẩng đầu nhìn người phía sau mình, cô lập tức im bất, ngẩn ngơ tại chỗ. Sau một lúc lâu, từ kẽ răng cô mới rít ra một câu: “Tô Thăng, sao anh lại âm hồn không tan thế!”

Giọng nói còn chưa dừng hẳn thì cô đã bắt đầu hành động ——

Xoay người! Co cẳng bỏ chạy!

Có lẽ Tô Thăng không đoán được Phan Hiểu Nhược sẽ có phản ứng lớn như thế, anh cũng hơi ngớ ra. Khi lấy lại tinh thần, Phan Hiểu Nhược đã chạy xa hơn trăm mét.

Nói về thành tích văn hoá của Phan Hiểu Nhược, tuy là trung bình nhưng thành tích thể dục luôn là đầu tàu gương mẫu, nhất là chạy cự li dài.

Thế là một trận sói xám to lớn bắt lấy thỏ trắng bé nhỏ đã được mở màn...

7. Chương 6: Hiểu Nhược, Đừng Khóc, Chúng Ta Đi Được Không?

Phan Hiểu Nhược gắng sức chạy đi, không thèm nhìn rớt cuộc là chạy tới đâu, chỉ cần là con đường thì cô sẽ tiếp tục chạy.

Cứ như vậy trên đường anh truy tôi đuổi, Phan Hiểu Nhược còn thỉnh thoảng quay đầu nhìn mấy lần, trông thấy Tô Thăng còn cách mình rất xa. Một hồi sau cô thấy mình vẫn không thể bỏ lại Tô Thăng, cô vô cùng uể oải và tức giận, vì thế “đau thương hoá thành lực lượng”, cô chạy càng hăng say.

Tiếc rằng môn thể dục của Tô Thăng không tính là tốt, nhưng ít ra có thể đạt tới bốn sao, cho nên hy vọng muốn bỏ lại anh của Phan Hiểu Nhược vẫn tan vỡ.

Dây đeo ba lô bị Tô Thăng túm trong tay, vững chắc đến lạ thường, Phan Hiểu Nhược ra sức giãy dụa muốn chạy tiếp về phía trước, đáng tiếc chỉ có thể vận động tại chỗ.

Cuối cùng Phan Hiểu Nhược cam chịu số phận mà dừng vận động tại chỗ của mình, cô quay đầu, hai tay chống nạnh, hung hăng hô to về phía Tô Thăng: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Giờ phút này Tô Thăng cũng thở hồng hộc, anh khom lưng thở hổn hển, vừa muốn nói gì đó. Phan Hiểu Nhược nghe được chữ “anh” liền vùng tay phải lên, tiếp tục hung dữ nói: “Ngừng! Tôi không muốn nghe lời nói của anh!”

Tô Thăng ngẩng đầu, Phan Hiểu Nhược nhìn anh: “Tô Thăng đáng ghét nhất! Hồi nhỏ anh ăn hiếp tôi, bây giờ còn xấu xa như vậy...” Phan Hiểu Nhược suy nghĩ, cảm thấy mình uất ức, trước mắt dần mờ hồ, bởi vậy cô không nhìn ra vẻ buồn bã trong mắt Tô Thăng và sự tổn thương khó có thể nhận ra.

Phan Hiểu Nhược dứt khoát ngồi xuống, oà khóc to, miệng còn lải nhải nhắc đi nhắc lại: “Ghét...ghét anh nhất...”

Tô Thăng đáng ghét nhất.

Hồi nhỏ cô luôn thích bám lấy anh, là bởi vì có một lần không cẩn thận té ngã, Tô Thăng đã nâng cô dậy, còn đưa cho cô một chiếc khăn tay... Từ đó cô liền thích leo đèo theo sau anh gọi “anh Thăng”, bởi vì cô cảm thấy rất yên tâm rất ấm áp.

Thế nhưng Tô Thăng đáng ghét nhất, sau đó vẫn đối xử tệ với cô như vậy...

Nhưng cho dù thế, cho dù sau đó làm ra vẻ không để ý tới anh, không đi xin tha thứ cho anh, nhưng mỗi lần nghe tiếng đánh phạt bên sát vách, trái tim cô đau đớn như bị siết chặt...

Hiện tại, anh chẳng nói tiếng nào mà đột nhiên trở lại.

Cho là trở về, nhưng sao có thể hạn chế cô cái này cái kia...

Nói cô ngốc, nói cô là quả bí đao lùn, nói cô cả ngày ăn đồ ăn vặt giống như dân bị bỏ đói... Thậm chí ngay cả việc đi tìm Lê Hà cũng muốn quản...

Quá đáng nhất chính là, sao anh lại hôn cô chứ... Chẳng lẽ anh không biết hôn môi chỉ có hai người thích nhau mới làm được sao? Huống chi, sau khi anh hôn cô cũng không giải thích gì, cứ nhìn như vậy...

Nhưng làm sao bây giờ, trong lòng cô rõ ràng có gì đó đang thay đổi... Dường như là dòng nước xuân khuấy đảo trong đáy lòng sâu thẳm.

Nhưng cô còn chưa điều chỉnh xong tâm tình đối với anh, vẫn chưa đưa tất cả trở về yên ổn, anh cứ đột ngột xuất hiện thế này, khiến cô vô cùng lúng túng...

Tóm lại, Tô Thăng đáng ghét nhất...

Phàn Hiểu Nhược nghĩ vậy, càng khóc càng uất ức, âm thanh cũng càng lúc càng lớn hơn.

Cô chỉ vùi đầu vào trong hai tay, đương nhiên không nhìn thấy Tô Thăng.

Cô không nhìn thấy sự tổn thương mờ nhạt trong mắt anh, còn có vẻ quật cường mím chặt môi, không cho ánh nước lấp lánh trong hốc mắt tiếp tục lan tràn.

Cô không nhìn thấy Tô Thăng rõ ràng rất muốn tiến lên ôm cô, nhưng bởi vì lời cảnh nhắc nhở khốc liệt kể về của cô mà anh dừng bước, cánh tay vươn ra lại thu trở về.

Cô không nhìn thấy Tô Thăng gỡ xuống ba lô trên vai, bàn tay hướng vào trong muốn lấy gì đó, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ.

Rốt cuộc, Tô Thăng vẫn chậm chậm tiến lên, nhẹ nhàng vỗ vai Phàn Hiểu Nhược, anh thở dài, thấp giọng nói: “Hiểu Nhược, đừng khóc được không? Hiểu Nhược...”

Phàn Hiểu Nhược phớt lờ anh, cô đẩy tay anh ra, tiếp tục trào ra nước mắt của mình, nhưng âm thanh rõ ràng nhỏ đi nhiều.

Tô Thăng im lặng, bàn tay dừng giữa không trung, cuối cùng thu về.

Cứ lẳng lẳng như thế một lúc, tiếng nức nở của Phàn Hiểu Nhược càng ngày càng yếu, dần dần ngừng hẳn. Cô phát hiện xung quanh lại không có âm thanh, cô nhẹ nhàng ngước đầu lên một chút, dùng khoé mắt liếc nhìn cẩn thận. Chỉ thấy Tô Thăng cũng ngồi xổm xuống, hơn nữa ngồi gần bên cạnh cô, anh nhìn cô chăm chăm không chớp mắt, trong đôi mắt kia có sự phức tạp khiến cô không kịp suy nghĩ.

Phàn Hiểu Nhược chậm rãi ngẩng đầu lên, trên mặt còn đầy vệt nước mắt, chiếm cả toàn bộ khuôn mặt.

Tô Thăng lại nói: “Hiểu Nhược, đừng khóc, chúng ta đi được không?”

Không biết là vì giọng nói của anh chưa từng dịu dàng như thế, hay là anh thân thiết gọi cô là “Hiểu Nhược”, tóm lại, cô ngây ngốc vươn tay, đặt vào trong lòng bàn tay anh đã vươn ra từ lâu, mặc cho anh kéo mình đứng lên.

Khi hai người đều đứng lên, Phàn Hiểu Nhược mới phát hiện, cô lại vô tình chạy vào một rừng cây, trước không thôn xóm sau không cửa hàng, chung quanh đều là cây cỏ héo úa.

Thế mà sắc trời lúc này đã tối sầm, bầu trời cuối thu sẫm tối rất sớm.

Không nhìn thấy phương hướng trong rừng cây, màn đêm kéo tới, cùng với ánh đèn nhỏ nhoi mơ hồ không rõ từ xa xa. Phan Hiểu Nhược vốn đã nhát gan, vừa thấy tình hình này cô nhất thời bủi môi, lắc lắc ống tay áo của Tô Thăng: “Tô Thăng...” Tô Thăng nhìn thấy trong mắt cô sắp trào ra nước mắt, anh nghiêng người, nhẹ nhàng sờ đầu Phan Hiểu Nhược.

Tuy rằng chỉ là một sự tiếp xúc khẽ khàng, nhưng nó dường như có ma lực, nước mắt của Phan Hiểu Nhược lại theo đường cũ quay trở về, giống như lần đến phòng y tế.

Phan Hiểu Nhược cảm thấy choáng váng.

Từ trước đến nay cô chưa từng thấy Tô Thăng dịu dàng như thế, lại không nói lời tổn thương cô, cũng không như lúc thường coi nhẹ cô, mà là nhẹ nhàng sờ đầu cô!

Phan Hiểu Nhược cứ thế mặc Tô Thăng nắm tay mình, cũng không lo tới rốt cuộc đi đến đâu.

Dường như chỉ cần đi theo anh, cô sẽ cảm thấy rất yên tâm rất ấm áp, giống như hồi bé vậy.

Một chút ý nghĩ cuối cùng còn tồn tại trong đáy lòng Phan Hiểu Nhược rốt cuộc tan rã, cô ai oán nghĩ rằng: Xong rồi! Xong rồi! Lần này hoàn toàn rơi vào tay giặc...

8. Chương 7: Có Người Rồi! Tô Thăng, Rốt Cuộc Tìm Được Người Rồi!

Đi đường cả buổi, nhưng dường như chỉ đảo đi đảo lại một chỗ, cách ánh đèn mơ hồ xa xăm càng ngày càng xa...

Tuy rằng Tô Thăng không nói gì, nhưng Phan Hiểu Nhược cảm giác rõ ràng lòng bàn tay anh thấm ướt mồ hôi lạnh. Cô cúi đầu suy nghĩ, sau đó ngẩng đầu, lắc lắc cánh tay nói: “Tô Thăng, nếu không chúng ta ở lại rừng cây một đêm, sáng mai lại đi?” Tô Thăng lắc đầu.

Rốt cuộc, trong tầm mắt xuất hiện một căn nhà mái ngói thôn quê nhỏ bé cùng ngọn đèn nhá nhem yếu ớt.

Phan Hiểu Nhược nhất thời kích động đến mức màu toàn thân đang sôi trào, mọi uể oải mệt nhọc trước đó lập tức bay lên chín tầng mây, chỉ còn lại hưng phấn hăng hái vẫy chào.

Tô Thăng cũng thở phào nhẹ nhõm, bờ lưng vẫn cứng ngắc rốt cuộc trở lại bình thường. Trước khi anh chưa phản ứng lại thì đã bị một cơ thể nóng hổi ôm lấy ——

Phan Hiểu Nhược một khi kích động liền quên mất người bên cạnh là ai, cô bổ nhào trên người Tô Thăng, la lớn: “Có người rồi! Tô Thăng, rốt cuộc tìm được người rồi!”

May mà sắc trời tối đen, Phan Hiểu Nhược không thấy được khuôn mặt hơi ửng đỏ của Tô Thăng.

Gõ cửa hồi lâu, rốt cuộc có một bà cụ lên tiếng trả lời. Sau khi nói rõ mục đích đến và tình huống, bà cụ nhiệt tình dọn dẹp nhà cửa mời Tô Thăng và Phan Hiểu Nhược vào.

Thấy bà cụ bưng bánh mì tới, Phan Hiểu Nhược mới hậu tri hậu giác phát hiện mình rất đói bụng. Sau khi ăn như hổ đói không còn hình tượng, Phan Hiểu Nhược mới nhớ tới, người ngồi bên cạnh là Tô Thăng, cái người khiến cô tâm tình không yên lại chẳng giải thích gì...

Rồi cô nhớ lại hình tượng vô cùng thâm trầm của mình ban nãy, trong đầu nhất thời xuất hiện hai chữ thật to có tần suất rất cao: Xong! Rồi!

Bởi vì bà cụ ở một mình, lại trong ngôi nhà mái ngói nhỏ nhỏ, vì thế chỉ có một phòng ngủ. Bà cụ dọn dẹp căn phòng chứa đồ đạc linh tinh, trải một lớp cỏ khô thật dày, rồi ôm sang một chiếc chăn bông, bà cười tủm tỉm nói: “Hai cháu à, ở nông thôn không thể so với trong thành phố, hai đứa cứ ở đây một đêm đi!”

Phàn Hiểu Nhược sau khi ăn uống no say liền cảm thấy mệt đến toàn thân rã rời, nhìn thấy chân cô lập tức vui ra mặt, vội vui đùa đáp lại: “Không có đâu ạ bà ơi, có thể ở nhờ một đêm bọn cháu đã mừng rồi.”

Chờ sau khi bà cụ ra khỏi phòng đóng cửa lại, Phàn Hiểu Nhược vừa quay đầu, toàn thân lập tức cứng ngắt, cô quên mất, vậy xem ra cô và Tô Thăng phải ở cùng phòng một đêm...

Bầu không khí trong phòng trở nên quái dị. Không ai mở miệng nói chuyện, mọi động tác đều rất cẩn thận nhỏ nhẹ, bỗng nhiên trở nên khách khí.

Phàn Hiểu Nhược ôm chặt quần áo nằm xuống, đưa lưng về phía Tô Thăng, không dám cử động tí nào.

Căn phòng tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng hít thở của hai bên. Thần kinh toàn thân đều nhạy cảm, Phàn Hiểu Nhược cảm thấy nhiệt độ trên mặt mình đã có thể nấu chín cô.

Rốt cuộc, vì kiệt sức mỗi mệt mà Phàn Hiểu Nhược dần dần rơi vào mộng đẹp.

Nhưng Tô Thăng đáng thương làm thế nào cũng không chợp mắt được, anh nhìn ánh trăng thật to ngoài cửa sổ, Tô Thăng than thở trong lòng, đêm nay nhất định không ngủ được rồi.

Nửa đêm, Tô Thăng vừa có cảm giác buồn ngủ một tí thì chợt cảm thấy lạnh lẽo, anh lập tức bị kích thích mà tỉnh dậy. Anh động dậy, phát hiện có điểm không thích hợp, Tô Thăng nhìn trên người mới hiểu ra cái lạnh từ đâu đến — Phàn Hiểu Nhược lại cuộn đi cả tấm chăn, cuộn thành một cái ống...

Tô Thăng dở khóc dở cười, nhẹ nhàng rút tấm chăn dưới người Phàn Hiểu Nhược, anh lại càng dở khóc dở cười hơn phát hiện, cô bọc chăn rất chặt, không thể rút ra được. Giờ phút này Tô Thăng trông thấy Phàn Hiểu Nhược đã xoay người, quay khuôn mặt ngủ say về phía mình, cuối cùng anh đành bỏ cuộc, ôm chặt hai cánh tay để sưởi ấm chính mình.

Nhưng mà ngày vui chóng tàn, không qua bao lâu, một cái chân vắt ngang qua đây.

Lại một lát sau, một bàn tay đặt ngang trước mũi Tô Thăng.

Tô Thăng rốt cuộc không chịu nổi, anh vỗ nhẹ vào hai má Phàn Hiểu Nhược, khẽ gọi: “Hiểu Nhược! Hiểu Nhược!”

Hết cách rồi, Phàn Hiểu Nhược thuộc loại người một khi đã ngủ say thì sấm sét ầm ầm cũng không thức dậy, vì thế Tô Thăng khẽ gọi nhiều lần nhưng chỉ đổi lấy một cái xoay đầu của cô, nghiêng về phía Tô Thăng, ánh mắt không có chút dấu hiệu mở ra.

Mái tóc của cô lướt qua cổ anh, mềm mại, thậm chí có thể ngửi được mùi hương thoang thoảng toả ra từ mái tóc. Hô hấp của cô càng gần bên tai, phả hơi nóng vào vai anh.

Trái tim Tô Thăng lập tức chỉ còn lại mềm mại, vẻ dịu dàng chưa từng biểu lộ nay không hề che lấp mà hiện lên khuôn mặt.

Lúc ban ngày anh không dám thổ lộ tình cảm chân thật nhất trong lòng mình, nhất là sau khi nghe cô nói “Ghét anh nhất”. Ngoài mặt anh luôn chê cô phiền, thật ra anh hy vọng cô vẫn chỉ nhìn thấy anh đi theo phía sau anh gọi anh là “anh Thăng” biết bao, e rằng chỉ có chính anh biết.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô, một bé gái dễ thương giống như đoá hoa trắng siêu nhiên thoát tục, nở rộ tại khe núi trong sơn cốc. Còn anh thì ngược lại, không được lòng người, cả ngày đánh nhau gây chuyện, dường như ở bên cạnh cô thì anh sẽ nhiễm bẩn đoá hoa trắng tinh khiết kia.

Lần đó đưa khăn tay cho cô, là chuyện dửng dưng nhất mà anh đã làm.

Không ngờ sau đó, cô liền dính theo sau anh, nhưng bản thân anh không dám xúc phạm thiên thần nhỏ thuần khiết, vì thế anh chỉ có thể dùng biện pháp góc ghech nhất để đuổi cô đi. Mà sau đó cô thực sự không để ý tới anh, anh sẽ thường xuyên trốn ở một bên lén ngắm nhìn bóng dáng hoạt bát đáng yêu của cô mấy lần.

Sau khi trưởng thành, anh không ngừng mắng mình hồi bé thật là một đồ ngốc, hiện tại anh muốn thu lại “người hầu nhỏ bé” của trước kia, tiếc rằng Phàn Hiểu Nhược đã kéo anh vào số đen.

Anh muốn thổ lộ với cô nhưng sợ cô từ chối, nếu thế có lẽ nào ngay cả bạn bè cũng chẳng làm được? Còn Lê Hà kia, rõ ràng chỉ là một thằng mặt trắng mà thôi, tốt chỗ nào chứ...

Ánh trăng trong vắt chiếu xuống, rọi lên khuôn mặt của Phan Hiểu Nhược, phác họa khuôn mặt ngủ say của cô.

Trong lòng Tô Thăng ấm áp, anh vươn tay, ấn đầu cô vào trong ngực mình.

Anh thật hy vọng, cô có thể nghe được nhịp tim của anh.

9. Chương 8: Phan Hiểu Nhược, Anh Vẫn Luôn Thích Em

Sáng sớm hôm sau, sau khi ăn xong bữa sáng và cảm ơn bà cụ, Tô Thăng liền dẫn Phan Hiểu Nhược rời khỏi.

Dọc đường đi, Phan Hiểu Nhược im lặng khác thường, đi thẳng đến trạm xe mà không nói câu nào. Về chuyện muốn đến nhà bà nội chơi, đã bị cô hoàn toàn quên lãng từ lâu.

Tới trạm xe, nhân viên bán vé cho hay đã không còn vé xe buýt, chỉ có thể ngồi xe lửa. Tuy là xe lửa thoải mái một chút, nhưng phải vòng nhiều đường hơn xe buýt. Cơ mà đã hết cách, hai người vẫn mua vé xe lửa.

Tuy rằng Tô Thăng cảm thấy kỳ lạ với sự im lặng khác thường của Phan Hiểu Nhược, nhưng làm thế nào anh cũng không mở miệng được, vì thế anh chỉ có thể duy trì sự im lặng như cô, tìm chỗ ngồi trên xe thu xếp ổn thoả.

Lộ trình rất dài, Phan Hiểu Nhược vốn coi như an phận, im lặng ngồi tại chỗ. Nhưng mà hai mươi phút sau, cô rút cuộc hoàn toàn lộ nguyên hình, hết nhìn đông tới nhìn tây, ngẩng trên ngẩng dưới, xoay qua xoay lại. Tô Thăng không nói lời nào mà đứng dậy rời đi, Phan Hiểu Nhược nhăn mặt nhìn bóng lưng của anh: hứ, kéo cái gì mà kéo...

Không bao lâu Tô Thăng trở lại, trong tay cầm thêm mấy quyển tạp chí, sau khi ngồi xuống anh đưa cho Phan Hiểu Nhược nói: “Này, chắc là loại em thích phải không?”

Phan Hiểu Nhược nhận lấy, có chút ngơ ngác, cô cúi đầu nhìn, đều là những tạp chí tiểu thuyết thanh xuân. Phan Hiểu Nhược nghiêng đầu: “Sao anh biết?” Khoé miệng Tô Thăng nhếch lên, anh nhìn cô một cái rồi quay đầu qua.

Được rồi, Phan Hiểu Nhược suy nghĩ trong lòng, coi như nể tình anh bỏ thời gian mua tạp chí cho mình, lần này cô sẽ không truy cứu việc anh không trả lời câu hỏi.

Nhưng mà, Phan Hiểu Nhược cúi đầu lật tạp chí, che giấu khuôn mặt nhỏ nhắn của mình dưới mái tóc, trong lòng cô rất ấm áp, nóng hổi, giống như có cái gì đang nảy mầm, rốt cuộc không chờ kịp, phải khai quật ngay.

Qua một lát, sau khi Phan Hiểu Nhược xem xong ba quyển tạp chí thì quay đầu nói với Tô Thăng: “Tôi khát nước.”

Lời ít ý nhiều, cứ thế mặt dày mày dạn mà nhìn Tô Thăng.

Lại bất ngờ một lần nữa, Tô Thăng không cười nhạo cô ăn uống như dân bị bỏ đói, mà là lập tức đứng lên đi về phía quầy hàng bán quà vặt. Phan Hiểu Nhược rất hoảng sợ, cô thầm nghĩ, anh không phải uống lộn thuốc rồi chứ...

Ngay lúc Tô Thăng vừa đi không bao lâu, một đứa bé tinh nghịch ở ghế trước cầm cốc nước đổ xuống, vừa đổ xuống vừa “ê ê a a” vui vẻ. Thế nhưng — khuôn mặt Phan Hiểu Nhược nhất thời khốn đốn, nhưng chỉ có thể cười trừ: nước rơi vãi cả trên tạp chí rồi!

Mẹ của đứa bé vội vàng nhận lỗi, Phan Hiểu Nhược cười lắc đầu nói không sao.

Làm sao bây giờ đây, cô không có khăn giấy. Nhớ tới Tô Thăng mang theo một cái ba lô, vì thế Phàn Hiểu Nhược lập tức lấy ba lô của Tô Thăng qua, mở khoá kéo ra. Cô lục lọi trong ba lô, tìm hồi lâu cũng không thấy bóng dáng của khăn giấy, cô thở dài suy nghĩ đành thôi vậy.

Đúng lúc này, Phàn Hiểu Nhược bỗng nhiên nhìn thấy một lá thư, lá thư kia là màu xanh nhạt mà cô thích nhất.

Phàn Hiểu Nhược rất tò mò, lấy lá thư ra.

Trên lá thư không có gì cả, cũng không dán lại. Tục ngữ nói, “Lòng hiếu kỳ hại chết mèo”, tạm thời miễn bàn đến tính khoa học của những lời này có bao nhiêu, ít nhất Phàn Hiểu Nhược hết sức tò mò mà mở lá thư ra, sau đó vô cùng tò mò nhìn xem.

Thế nhưng, khi chạm đến nội dung của từ thứ nhất, trái tim Phàn Hiểu Nhược đập mạnh, cô xem tiếp, gương mặt càng ngày càng đỏ, quả thực có thể so sánh với tôm luộc. Hoặc là so với quả táo chín thì gương mặt cô còn đỏ hơn...

Đúng lúc này, Tô Thăng đang cầm trà sữa vừa mua xong trở về.

Ngay từ đầu anh còn chưa phát hiện có gì lạ thường, khi đi tới trước mặt Phàn Hiểu Nhược, anh mới nhìn thấy lá thư trong tay cô, nét chữ và giấy viết thư quen thuộc như thế ...

Tô Thăng đỏ mặt, lan ra tận phía sau lỗ tai.

Lúc này Phàn Hiểu Nhược cảm giác được trước mặt có người, cô ngẩng đầu lên nhìn, đúng là Tô Thăng!

Tô Thăng luôn nhanh mồm nhanh miệng hiện giờ hoàn toàn không nói ra lời, chỉ bốn mắt nhìn nhau với Phàn Hiểu Nhược, bàn tay đang cầm trà sữa hơi run run, anh bóp chặt cái cốc nhựa phát ra tiếng soạt soạt.

Qua rất lâu, lâu đến mức lúc Phàn Hiểu Nhược suy nghĩ muốn cúi đầu thì Tô Thăng rốt cuộc cất tiếng.

Tuy rằng ngày hôm qua cô khóc lóc nói rằng “Ghét anh nhất” vẫn còn quanh quẩn bên tai, nhưng khi trông thấy sắc mặt đỏ rần của Phàn Hiểu Nhược không lộ ra vẻ chán ghét, Tô Thăng quyết định, không đếm xỉa gì!

“Phàn Hiểu Nhược, anh...anh vẫn luôn thích em...Mỗi lần nhận được thư và ảnh của mẹ em, chỉ cần có của em đều bị anh cất giấu hết.”

Phàn Hiểu Nhược mở to mắt.

Màu sắc của hai má Tô Thăng ngày càng sẫm, nhưng anh vẫn nói tiếp: “Anh...hồi nhỏ anh ăn hiếp em, là vì khuôn mặt trắng mịn của em rất đáng yêu...”

Mặc dù đã xem thấy trong lá thư, nhưng nghe được lời này ánh mắt Phàn Hiểu Nhược vẫn không khỏi nhóm lên ngọn lửa nhỏ.

Ánh mắt Phàn Hiểu Nhược dần dần bốc lửa thì giọng nói của Tô Thăng ngày càng thấp, nhưng trong tích tắc âm thanh của Tô Thăng lại nổi lên: “Phàn Hiểu Nhược, em cũng chỉ được phép thích anh có biết hay không? Bằng không, bằng không...”

Tô Thăng bỗng nhiên không nói tiếp, ánh mắt Phàn Hiểu Nhược không thể nào bốc lửa nữa.

Bởi vì dưới tình thế cấp bách, Tô Thăng lập tức sáp khuôn mặt đến gần, bờ môi anh phủ trên môi cô.

Anh hôn cô.

Anh lại hôn cô trên xe lửa người đến người đi.

10. Chương 9: Ông Trời, Xin Thoả Mãn Tâm Nguyên Của Con, Ban Cho Con Một Bạch Mã Hoàng Tử

Buổi tối, Phàn Hiểu Nhược nằm trên giường lăn qua lăn lại, làm thế nào cũng không ngủ được.

Trong trái tim như luôn có bong bóng, từng cái bong bóng hạnh phúc, lan tràn đến nỗi Phàn Hiểu Nhược cười cong khoé mắt, nhìn trần nhà cười không đủ, còn chui vào ổ chăn cười tiếp.

Tô Thăng vậy mà thổ lộ với cô, lại nói thích cô.

Tuy rằng cách thức cũ kỹ một chút, còn viết thư tình.

Chẳng qua, thật là tựa như nằm mơ vậy.

Phàn Hiểu Nhược vui vẻ lăn một vòng, từ bên này giường lăn qua bên kia, phịch một tiếng đụng phải cái đầu, nhưng cô vẫn còn cười toe toét.

Cô nhắm mắt lại, trong lòng suy nghĩ, cô không nói chân tướng cho Tô Thăng quỷ quái đáng ghét kia biết đâu! Ai bảo hồi nhỏ anh ăn hiếp cô, để anh nôn nóng đi!

Thực ra, hình như cô cũng có chút chút thích anh.

Ừ, chỉ là một chút thôi, không phải rất thích...

Trái tim hỗn loạn trước đó, bàn tay có ma lực của anh trước đó, và khóc lóc ồn ào nói ghét anh trước đó, tất cả không phải vì đã rất thích anh thật lâu đâu...

Phàn Hiểu Nhược nghĩ thế, rốt cuộc dần dần rơi vào mộng đẹp.

Trong mộng có khuôn mặt vừa béo lại đen của Tô Thăng hồi bé.

Trong mộng có cô bám sát phía sau anh gọi “anh Thăng”.

Trong mộng có hồi nhỏ chơi trò gia đình luôn la hét muốn làm cô dâu của anh Thăng.

Trong mộng có một ông cụ râu bạc...

Ồ, ông cụ râu bạc?

Ông cụ kia vuốt chòm râu bạc thật dài của mình, cười tủm tỉm nói: “Phàn Hiểu Nhược à, ta là thần chưởng quản tâm nguyện. Con xem, đây là tâm nguyện của con phải không? Hiện tại con đã hoàn thành tâm nguyện, ta muốn trả lại nó cho con.”

Phàn Hiểu Nhược nhận lấy tờ giấy ông cụ đưa qua, trên đó có một câu, rõ ràng là tâm nguyện cô đã ước vào ngày sinh nhật mười tám tuổi:

—— Ông trời, xin thoả mãn tâm nguyện của con, ban cho con một bạch mã hoàng tử.

-Hết-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-mai-oan-truc-ma>